Határtalanul! HAT-15-06-0050 pályázat

Bonyhád – Kolozsvár 2016. 05. 04-08.

Előkészületek:

Az első pillanattól kezdve, mikor megtudtuk, hogy lehetőséget kapunk erdélyi diáktársainkkal együtt egy kölcsönös osztálykirándulásra, nagy izgalomban voltunk. Az osztálytársaink közül sokan, köztük én is, még nem jártak Erdélyben.

Kutnyánszkyné Bacskai Eszter tanárnő segítőkészen és lelkesen tartotta a rendhagyó irodalom, illetve történelemórákat. Kutnyánszkyné tanárnővel megnéztük nagy magyar költőink erdélyi vonatkozásait. Így szóba került többek közt Arany János, Ady Endre, vagy éppen Dzsida Jenő. Hála ennek a pályázatnak a szóban forgó költők szülőházaihoz, sírjaihoz, emlékhelyeihez is eljuthattunk. Ezen kívül érdekes, kifejezetten Erdély történelmét feldolgozó órán vehettünk részt.

Ezek után egy, már meleg tavaszi napon elmentünk a bonyhádi Székely Házba ahol a bukovinai székelyek történetét bemutató kiállítást tekintettük meg. Egy ideiglenes fotókiállítást a csíksomlyói passióról és a környékről összegyűjtött szövőszékeket kiállító termet is megnéztünk.

Erdélyi osztálykirándulás

1. nap (szerda):

A reggeli levegő kissé csípős volt azon a szerda reggelen. Az egész osztály 6:30-ra a gimnázium elé lett rendelve. Az izgalom és a kíváncsiság elegye kavargott a levegőben. A nagy összecsomagolt bőröndök és utazótáskák, hátizsákok és kézitáskák úgy sorakoztak egymás mellett, mintha csak egy táskásbolt portékái lennének.

Aztán megérkezett a busz. Mindenki bepakolt és elfoglalta a helyét. A járművet megtöltötte az osztályunk, valamint a kísérő tanárok. A tervezett időben hétkor el tudtunk indulni. Az első megállóig nem kellet sokat várni, hisz Bonyhád közelében Bonyhád-Börzsönyben volt az első megállónk ahol Ági és Dominik segítségével a szalagozást követően megemlékeztünk Vörösmarty Mihályról és Perczel Mórról.

Ezután természetesen egy jóval hosszabb út következett, melyet apró megállókkal tarkítottunk. Az út a határig hosszú volt, de a reggeli indulásnak köszönhetően lelkesen és gyorsan eltelt. Az átkelés a határon mondhatni zökkenőmentes volt. Legközelebb már az Erdélyben található Királyhágón álltunk meg, ahol lélegzetelállító látvány fogadott minket. Itt Bors előadását hallgattuk meg erről a csodás természeti képződményről. Aztán Bánffyhunyadon áthaladva meghallgattuk Míra előadását a buszban.

Ezután már fárasztónak tűnt a buszút, így hát úgy döntöttünk, hogy megállunk Körösfőn is. Ahol megnéztük a népdalból is ismert körösfői templomot. Bár a háromágú diófát nem találtuk meg, a hely mégis kellemes megállónak bizonyult. Innen az utunk Kolozsvárra vezetett. A buszon Marci elmondott mindent, amit csak tudnunk kell erről a hangulatos városról.

Első este a Kolozsváron található Crystal Hotelban szálltunk meg. A mi osztályunk a második illetve a harmadik emeleten foglalt szállást. Este hét körül érkeztünk oda. Egyből kipakoltunk, majd a földszinten elfogyasztottuk a vacsorát. Ezután Bea néni, az osztályfőnökünk elmondta a másnapi útitervet.

A vacsora után szabadidős tevékenység következett. Mivel a buszút teljesen lefárasztott bennünket, ezért összegyűltünk az ebből a célból kialakított helységben és beszélgettünk, majd eltettük magunkat másnapra.

Az éjszaka nagy égszakadás, földindulás volt. Az érkezésünkkor még tiszta eget esőfellegek és óriási fénylő villámok tarkították, így másnap - bár az esőzés elállt - hidegebb reggelre ébredtünk.

2. nap (csütörtök):

Másnap hűvös időre ébredtünk. A csapat reggel 8-ra lett összehívva, amikor elfogyasztottuk a reggelinket. Reggeli után gyalog indultunk Kolozsvár központjába, ahol vendéglátó iskolánkban, a János Zsigmond Unitárius Líceumban fogadtak bennünket szeretettel. Az iskola életén túl bepillantást kaphattunk és információkat hallhattunk az Unitárius Egyházról is, hiszen Kolozsvár a központja.

Ezt követően a líceum tanulóinak segítségével ismerkedtünk Kolozsvár nevezetességeivel. Többek között jártunk a Farkas utcai református templomban, a Babes-Bolyai Tudományegyetemen, Mátyás király szülőházában, valamint a Főtéren található Szent Mihály templomban, melynek szépsége és méretei mindenkit lenyűgöztek. Szintén a Főtéren nemzeti színű szalaggal tisztelegtünk a Mátyás király emlékműnél erdélyi magyar hőseink előtt, úgy mint Mátyás király, Magyar Balázs és Kinizsi Pál, Báthory István és Szapolyai István. Az emlékmű méltán vált Kolozsvár egyik jelképévé.

A közös séta után szabadidő következett, amikor alkalmunk nyílt kicsit belekóstolni a város pergő hangulatába.

Rövid pihenő után egy hosszabb gyalogút következett a Házsongárdi temetőig. A temető hangulata, a temetőben végső nyughelyre talált magyar költők, tudósok, történelmi személyiségek emléke mély hatással volt mindannyiunkra. Diáktársaink írásai segítségével emlékeztünk meg többek között Reményik Sándor, Dzsida Jenő, Brassai Sámuel, Kós Károly, Apáczai Csere János életéről, munkásságáról, jelentőségéről.

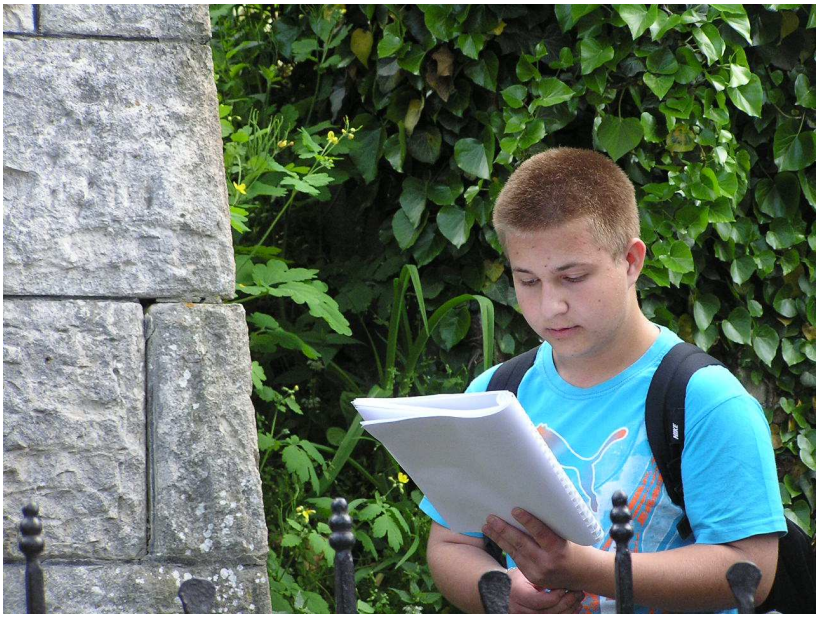

A temetőben Peti elmondta nekünk Dzsida Jenő történetét.

Az egész napos gyaloglás, városnézés után jól esett a finom vacsora és a pihenés a szállásunkon.

3. nap (péntek):

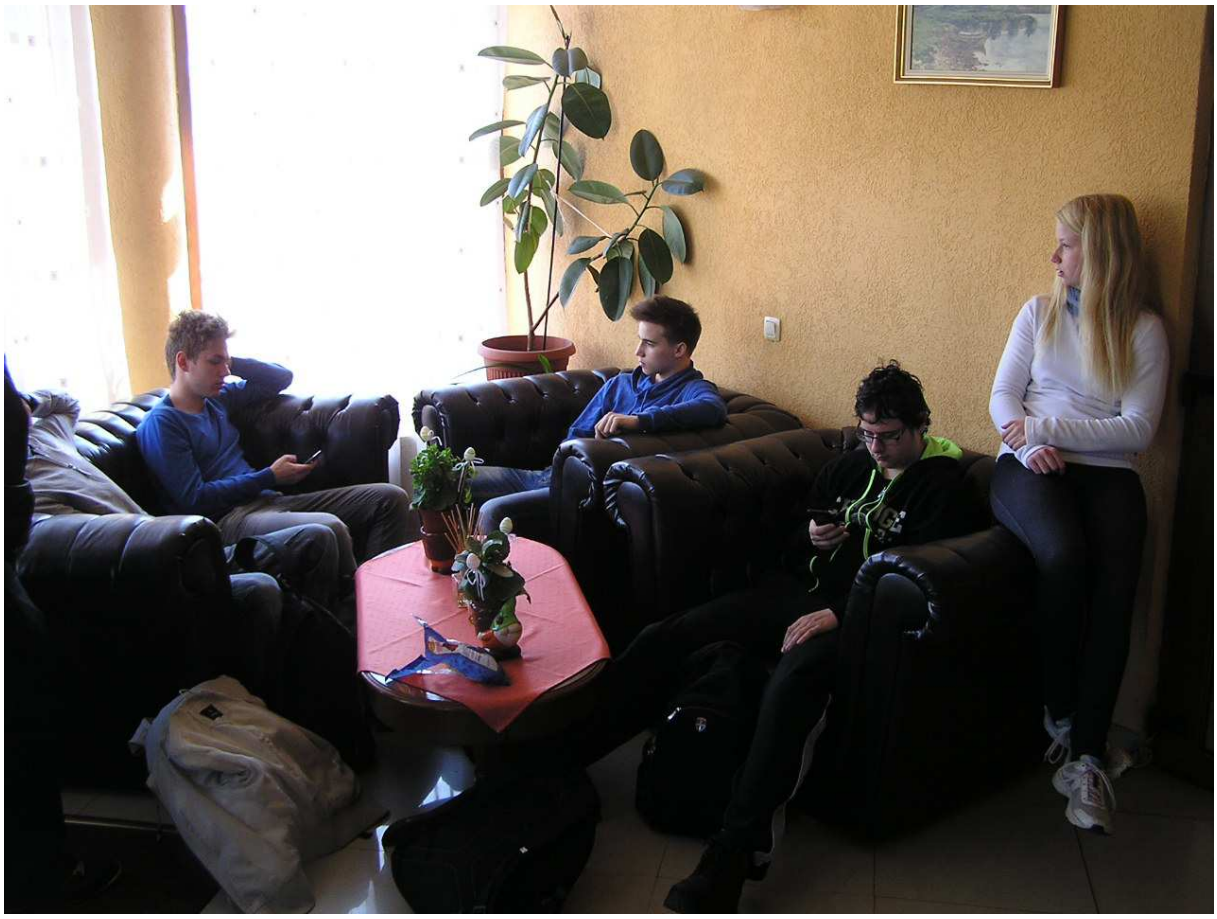

A harmadik nap reggelén kellemes tavaszi időre ébredtünk. A reggeli után elindultunk ki a természetbe. A város reggel még hangulatosabbnak bizonyult. Az óriásira nőtt fák között elhelyezkedő város szélén volt a szállásunk.

A nap megerőltetőbb része a Székelykő megmászása volt, hisz a sokáig fennmaradás és sok-sok beszélgetés miatt mindenki fáradt volt már a 3. napra. Az 1129 m magasra tartó túrát nagy megmérettetések közepette tettük meg, de teljes mértékben megérte, mert a magasból gyönyörű szép látvány tárult elénk, amely idős korunkig az emlékeinkbe vésődött.

Lemászva a szomszéd faluba értünk le, ahonnét busszal mentünk át Torockóra. Itt mindenki kedve szerint költhette el a magával hozott zsebpénzét.

4. nap (szombat):

A reggeli nap sugarai korán ébresztettek minket. Reggeli közben mindenki izgatottan készült a Sóbánya meglátogatására. Ezt bizonyította az izgatott, hangos csacsogásunk is.

Egy idegenvezető segítségével sok hasznos, új információt szerezhettünk a só bányászatáról. A véget nem érő lépcsők során át sokan azt hittük, hogy rossz helyen vagyunk. Ugyanis egy játszóparkban találtuk magunkat. Mindenki kedve szerint rohanhatott az őt érdeklő játék illetve a további érdeklődések felé. Ilyen volt például a csónakázás és az óriáskerék. Aki maradandó, tárgybeli emléket szeretett volna beszerezni, itt is megtehette, mert több helyen is árultak a Sóbányával kapcsolatos szuveníreket.

A barlangból kiérve örömmel tapasztaltuk, hogy végre megszabadulhatunk a meleg pulóvereinktől, kabátainktól. Újabb buszraszállás után elérkeztünk a Tordai hasadékhoz, amiről Zita még a buszon ülve elmesélte, hogy mi mindent kell tudni a helyről.

A hasadékon átkelve tartottunk egy nagyobb pihenőt, mert eléggé megviselt minket az út.

A pihenő sajnos nem tartott olyan sokáig, mint szerettük volna, mert az égen hatalmas, fekete viharfelhők jelentek meg. Sokan megijedtek, hogy nem érünk tető alá még szárazon, így Hohl tanár úr vezetésével gyorsan útnak indult a csapat. Az indulási ponthoz visszatérve mindenki elfogyaszthatott egy meleg ételt késői ebédként, ami kárpótolta a túra során minket ért megmérettetéseket és feltöltött minket energiával.

5. nap (vasárnap):

Kirándulásunk utolsó napjára ébredtünk. Megreggeliztünk a szálláson, és már indultunk is, hisz a hazafelé vezető úton is voltak még programok.

Csucsán is megálltunk, ahol Ady Endréről emlékeztünk meg, valamint az ő feleségéről Boncza Bertáról. Peti tartott róluk érdekes előadásokat.

Tanulmányi kirándulásunk utolsó tanulmányi célból tartott megállója Nagyszalonta volt, ahol megnéztük Arany János szobrát és szülőházát.

Végül hosszú és fárasztó busz utunk végén megérkeztünk Bonyhádra.